

Μυδαλιά

του Δρα Πέτρου Στυλιανού

Άνθισες Γενναριάτικα, Φυλλίδα αγαπημένη
όντας σε σφιχταγκάλιαζεν γυρνώντας ο καλός σου,
ο Δημοφώντας, που γι' αυτόν την όμορφη σου νιότη
πρόσφερες σαν το πίστεψες πως πια δε θα γυρνούσε.
Μα ροδογιάλις' ο γιαλός και πίσω κείνος στράφη
με το Θρακιά, με το Βοριά μ' ανήσυχες λαχτάρεις
μ' ονειρολάμνητη καρδιά, με τη στραπή στα μάτια
σαν τρόπιζαν οι καλπασμοί τ' αλόγου που πετούσε
στραφτάλιζαν τα πέταλα ξεσκίζοντας τα σκότη
μ' έγνοιες χιλιομυρόφυλγες κι ερατεινές ελπίδες
με πόθους ερωτόφυλγους, ωριόπλεκτα στεφάνια
πολυχιλιόφυλγους καϊμούς να δέρνουνε τη σκέψη.
Κι όταν, γλυκειά πριγκίπισσα, το δέντρο είχε αγκαλιάσει
που την ψυχή σου κράτησε, χωρίς ποτέ ν' ανθίσει
κι ούτε από τότες, μια φορά να ξαναφυλλουριάσει
σεισμός στα στήθια ξέσπασε και σύγκορμα ταραχτής
και ξαναφόρεσες, χαρά, το λαχουρί φουστάνι
ντύθηκες ολοκάτασπρα πεντάμορφη νυφούλα
μα τη μιλιά δεν μπόρεσες ποτέ να ξαναπάρεις
κι ούτε απ' του δέντρου την ψυχή να την ξαναποκτήσεις.
Ίδιο κι εγώ συγκλονισμό στα στήθια, αγαπημένη,
νοιώδω σε κάθε σου άνθισμα, μιας και σε μένα Κείνη
που με χιλιάδες ίμερους κι ανθούς είχα στολίσει
το πάνσεπτο το βάδρo της, και το δεϊκό βωμό της.
Για Κείνη π' άμετρα όνειρα κι ωριόπλουμα είχα πλέξει
κι άναψα φλογοθάλασσες μ' ακοίμητες λαχτάρεις
τρέχοντας ως τα πέρατα της γης για να την έβρω,
για Κείνη π' άμετρα όνειρα κι ωριόπλουμα είχα πλέξει
κι άναψα φλογοθάλασσες μ' ακοίμητες λαχτάρεις
τρέχοντας ως τα πέρατα της γης για να την έβρω,
για Κείνη που για χάρη της τα πιο όμορφα μου νιάτα
σπατάλησα αφειδώλευτα κι απλόχερα σκορπώντας.
Κείνη που για τη χάρη της κλείστηκα σε καστέλια
άραχλα κι ολοσκότεινα κι είδα φτυστό το χάρo
χίλιες φορές να φτερακά και να μου κρυφογνέφει.
Κείνη – πανώρια Λευτεριά κι Ένωση με τη Μάνα –
δεν πρόκειται νάρτει ποτέ στην έρημη ζωή μου ...